

Günün anlam ve öneminden başlamak isterdim ama günün bir anlamı yok. Çok konuştuğum ve kendi sesimden yorulduğum bir gün daha.

Bugünler ne kadar daha devam edecek?

Kendime uygun ve üretken bir düzen peşindeyim. Nasıl olacağı konusunda hala çok net bir fikrim yok. Her gün yazacak, yönetecek, programlayacak, konuşacak, çocuklarla oynayacak kadar zaman. Bunların hepsi nasıl bir araya gelecek?

Belki kendinden beklentilerini azaltman gerek.

Çok büyük beklentilerim yok zaten. Yine de yapmayı hayal ettiklerim beni zorluyor.

Ne gibi hayaller?

Bir araştırma kampüsü mesela. Büyük bir arazi bulup, oraya yavaş yavaş lojman ve laboratuvar kurmak. İhtiyaçların ve araştırmacıların angarya gördüğü işleri üzerlerinden alacak bir çalışma düzeni. Yaptığı işi seven insanların sadece sevdiği işi yapmalarına dayalı bir çalışma hayatı.

Fazla idealistçe bence.

Belki öyledir. Bilmiyorum. Zamanın ve işin ne getireceği konusunda bir fikrim yok. Belki sadece bir hayal olarak kalacak, belki de böyle bir işin nasıl ayakta kalacağının sırrını öğreneceğim.

Bu dediğini kendin için mi istiyorsun, başkaları için mi?

Kendim öyle bir yerde yaşamak ister miyim, artık pek emin değilim. Ancak Türkiye’de eksikliği çekilen bir kurum bu. En azından çalıştığım alanda böyle bir yer yok.

Bu aslında denenmemiş olduğunu da söylüyor. Yani bilmiyorsun, insanların ve işlerin böyle bir kurumu nasıl karşılayacaklarını. Biraz fazla rahat gelebilir herkese.

Şu doğru: İşyerinde rahatlıktan yanayım. Bu kadar geniş imkanlar olmasa da insanların işyerine mutsuz gelmemeleri için gayretin yöneticinin en önemli vazifesi olduğunu düşünüyorum. Türkiye’de yönetenler çalışanların mutluluğunu pek kaale almaz.

Sen neden alıyorsun?

Bizim iş *düşünce yoğun* bir iş. Düşünce de insandan insana farklı yetişen ve nasıl yetiştiğini tam bilmediğimiz bir bitkiye benziyor. Personelin kafasını biraz saksı gibi görüyorum sanırım, devamlı dibinde bekleyip güneşi engellemenin faydalı olmadığı kanaatindeyim.

Pek rastlanan bir analogi değil bu.

Rastlanmadığı için riskli. Bazen insanların beklentisinin diplerinde dikilip, en ufak konularda dahi yönetilmek olduğunu düşünüyorum. Ben bunu yapamam. Ne bu kadar zamanım var, ne de her adımını kontrol etmeye çalıştığım insanın organizasyona bir faydası olacağını düşünüyorum. Bakalım. *Düşünce yetiştirme* alanında tecrübe edinecek gibi görünüyoruz.

Hayırlı tecrübeler.